

Naturligvis skal reglerne lempes, og jeg vil meget kraftigt opfordre justitsministeren, ligesom andre ordførere har gjort det, til at få sat gang i det udvalg, som åbenbart ikke fungerer. Jeg synes, der er en trist tendens til, at når man godt vil gemme en sag lidt, nedsætter man et udvalg. Man er ikke særlig opsat på fra regeringens side at få gang i det udvalg, som skal arbejde med sagen. Der er ingen tvivl om, at der på mange børnehjem sidder masser af børn, der venter på et hjem, og det er altså helt urimeligt, at man skal diskutere den sag så mange gange, før man kan gøre noget ved den.

Naturligvis støtter Dansk Folkeparti forslaget. Vi ønsker, der skal ske en liberalisering på området og igen en kraftig opfordring til ministeren om at få sat gang i tingene, så vi også via lovgivningen kan liberalisere.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Først vil jeg sige tak for en trods alt saglig debat om Fremskridtspartiets forslag her i dag. Vi mente altså, at der var et klart behov for en debat på området, og det ser vi så også, at man har støttet.

Jeg var inde på, og det står også i beslutningsforlaget, at under behandlingen af lovforslag nr. L 200 kom det klart frem, at der var enighed i Folketinget på tværs af partierne om, at der var behov for en debat, og at der også var åbenhed over for en lempelse af adoptionslovgivningen.

Forslagsstillerne er naturligvis godt klar over, at der er nedsat dette udvalg, som vi har drøftet, og som vi nu har fået konstateret desværre ikke har haft et eneste møde endnu. Vi ønsker naturligvis at sætte skub i denne debat, og derfor har vi fremsat dette konkrete beslutningsforslag. Vi har alt for længe været vidne til dette tunge bureaukratiske system, amternes forskelsbehandling af de enkelte sager, mytedannelser, mistro og urimelig lange sagsbehandlingsforløb.

Der har været enkelte skrækhistorier – jeg tror, den radikale ordfører, hr. Elmquist, også var inde på det – som danner grundlag for den nuværende lov, f.eks. den, der hed Bremssagen fra 1975, hvor en overlæge og hans hustru ganske uanstændigt og uhyggeligt mishandlede og vanrøgtede fire adoptivbørn, hvoraf tre desværre afgik ved døden. Der er ingen tvivl om, at sådan noget er kuldegysende, men det må bare ikke være det, der skal danne grundlag for adoptionslovgivningen her i landet.

Beslutningsforlaget opfordrer altså i sin korthed til en smidiggørelse af disse regler om

aldersforskellen mellem adoptant og adoptivbarn, en smidiggørelse af reglerne om, hvor mange børn der kan adopteres af samme familie, og en styrkelse af adoptantens indflydelse på godkendelse af adoptivbarnet. Det er tilmed uhyre interessant, at de foreninger, der står bag disse adoptioner – det kunne være DANADOPT og Adoption og Samfund, der henholdsvis varetager børnenes og forældrenes tarv – selv opfordrer til en debat om lempelse og smidiggørelse af den gældende lovgivning og samtidig er talsmænd for, at adoptanten gives mere indflydelse, og jeg tænker her på rapporten fra 1995 fra de organisationer, hvori der er forslag om en reform.

Det, som vi i Fremskridtspartiet synes er paradoksalt, er, at mennesker, der selv er i stand til at føde de børn, de nu ønsker, ikke bliver set efter i sømmene, mens de personer, som ønsker at adoptere, skal igennem et nåleøje og langvarige undersøgelser, som dels tager måneder og op til flere år, dels ofte har resulteret i helt urimelige afgørelser. Det grundlæggende problem er, at man har stillet sig selv en umulig opgave, nemlig at vurdere forældreegnheden. Opgaven løses ikke, men i forsøget ødelægges mulighederne for en positiv start på adoptionsprocessen. Den problemfikserede kultur om godkendelsen skaber angst og usikkerhed. Det er ikke kunstigt at adoptere børn. Tværtimod er det en gammel traditionsrig og kulturelt indgroet løsning på et forældreløst barns problemer. Vi må tage konsekvensen, vi må give adoptanter de samme muligheder, den samme behandling, den samme prioritet og den samme respekt, som vi giver de par, der føder deres egne børn. Vi skal selvfølgelig sætte barnets tarv i centrum, vil jeg gerne sige til den radikale ordfører, dets fremtid og trivsel.

Det, Fremskridtspartiet vil tilstræbe, er, at de nuværende firkantede regler lempes, idet vi finder det urimeligt, at myndighederne i den grad vurderer ægtepars egnethed til at adoptere, og det viser sig da også, at ægtepar, der har været igennem denne meget strenge vurdering, føler sig klædt af til skindet af myndighederne. Deres hjem fotograferes udefra og indefra, de kommer til sundhedstest, psykolog, deres kærlighedsliv og privatøkonomi endevendes, og myndighederne bærer sig endda sådan ad, at det ene amt afviser et par som uegnede forældre, og et andet amt godkender det. Hvad er det for nogle kriterier, og hvad er det for en behandling af borgere, der i forvejen har det svært?